

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. D. R.**, narozený dne „X“,
st. příslušnost Afghánistán,
naposledy zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65
Tis u Blatna,
zastoupený Ing. Mgr. Jakubem Backou, advokátem,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2018, č. j. KRPU-183522-26/ČJ-2018-040022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 10. 2018, č. j. 78 A 25/2018-23, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 24. 9. 2018 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 9. 2018, č. j. KRPÚ-183522-26/ČJ-2018-040022, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 15. 9. 2018 v 09:15 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci, třebaže ten uváděl, že uprchl z Afghánistánu, neboť se obává vážné újmy ze strany teroristického hnutí Talibán. Žalovaná k těmto tvrzením se ovšem vyjádřila tak, že realizaci vyhoštění do Afghánistánu považuje za uskutečnitelnou s odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra a možnost vnitřního přesídlení žalobce v rámci Afghánistánu, což žalobce považuje za nedostatečné vypořádání se s jeho argumenty a což dle přesvědčení způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Na podporu tohoto tvrzení pak žalobce poukázal na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, popř. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. K právě uvedenému žalobce doplnil, že žalovaná nesprávně dovodila účelovost jeho tvrzení o tom, že hodlal požádat o mezinárodní ochranu až v Německu, neboť jeho žena a dcery se již nacházejí v Německu. Dále uvedl, že možnost vnitřního přesídlení v Afghánistánu je pouze iluzorní, navíc žalovaná své úvahy v tomto směru ani nepodložila žádnými úvahami týkajícími se individuální situace žalobce z toho pohledu, zda vnitřní přesídlení by bylo v jeho případě pro něj vůbec představitelným, což neodpovídá závěrům obsaženým v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012-68.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaná k věci uvedla, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do Německa dne 14. 9. 2018 v osobním vozidle se slovenskou registrační značkou jako jeden ze tří spolujezdců maďarského řidiče. Z vozidla však na pokyn řidiče při kontaktu s německou policií vystoupil společně s dalšími spolujezdcí a následně se ukrýval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v příkopu. Ve své výpovědi před německými orgány pak žalobce uvedl své nacionále, popsal svoji cestu z Afghánistánu do Německa, a to obdobně jako následně při výslechu v České republice, kdy následně německým orgánům doplnil, že chce za svojí rodinou do Německa. Německé orgány přitom v tomto směru zjistili, že žalobcova manželka je držitelkou německého víza za účelem strpění, neboť podala opravné prostředky proti neudělení mezinárodní ochrany. Následně byl žalobce předán v rámci readmisní dohody z Německa do České republiky. V Německu přitom žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu, přestože toto byl cíl jeho cesty a v Německu prokazatelně byl a tuto možnost měl. Žalobce navíc nepožádal o udělení mezinárodní ochrany ani v České republice a ani v jiné bezpečné zemi. Za této situace, kdy ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2018 navíc vyplynulo, že vycestování žalobce zpět do Afghánistánu je možné, zhodnotila žalovaná možnost naplnění účelu zajištění, tedy realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do země jeho původu, jako potenciálně možnou v souladu s platnou právní úpravou.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15. 9. 2018 bylo zjištěno, že žalobce byl v rámci readmisní dohody převzat v místě komunikačního centra Petrovice – Bahratal hlídkou Policie České republiky od německé policie. Žalobce byl podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. Žalobce překročil státní hranici s Německem dne 14. 9. 2018, v 19:45 hodin, v osobním vozidle slovenské registrační značky na dálnici D8-BAB17. Žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 15. 9. 2018, v 09:15 hodin, neboť dle žalované strany byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobýval.
7. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 9. 2018, č. j. KRPU-183522-13/ČJ-2018-040022, vyplývá, že dne 14. 9. 2018, v 19:45 hodin, byl žalobce podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. V rámci readmisní dohody byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky od německých orgánů. Správním orgánem bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 14. 9. 2018 před 19:45 hodinou, tj. před Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vstupem na území Německa, na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.

8. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 9. 2018 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa. Vycestoval z Afghánistánu asi více než před rokem do Iránu, tam pobýval chvíli, poté pokračoval do Turecka, kde byl asi měsíc. Další země, kde pobýval, si již nepamatuje, vyjma Řecka. K tomu podotkl, že převaděči jej s dalšími migranty vždy zavedli na nějaké místo, kde museli čekat, než je někdo vyzvedne. Cestoval převážně pěšky, občas autem, žalobce jel i na nafukovacím člunu. Dále žalobce uvedl, že se chtěl dostat do Německa, kde má manželku a dvě děti, kteří tam pobývají poblíž Hamburku již přes rok, děti tam chodí do školy a manželka je žadatelkou o azyl, který jí byl zamítnut a nyní čeká na vyřízení jejího odvolání. Žalobce dále uvedl, že v Německu chtěl také požádat o azyl, což neučinil stejně jako v jiné evropské zemi včetně České republiky. Cesta ze země jeho původu byla organizována převaděči, kdy v Kábulu zaplatil převaděči 10 000 USD, které získal prodejem celého svého majetku. Na základě pokynů převaděče/řidiče, který na dálnici zahlédl německou policejní hlídku, měl s dalšími migranty vyskočit z auta a schovat se. Z Afghánistánu odešel kvůli své bezpečnosti, neboť žije v oblasti, která je pod vládou Talibánu. K tomu doplnil, že velitel Talibánu a jiní Talibánci chtěli za ženu jeho patnáctiletou dceru, protože vypadá vyspěleji. To byl pro žalobce poslední důvod, aby manželka s dcerami opustily tuto oblast a odešly do Německa, když žalobce, který je negramotný, chtěl, aby jeho děti chodily do školy a byly vzdělané. Žalobce zůstal v Afghánistánu se dvěma syny, kterým bylo 9 a 12 let, jednoho z nich ovšem zabili Talibánci a druhý byl nemocný a zemřel. Žalobce se domnívá, že pokud by z Afghánistánu neodešel, tak by ho Talibán určitě zabil. Žalobce se nechce vrátit do Afghánistánu, jelikož se bojí o život, války a Talibánců. Na dotaz, zda v Afghánistánu má možnost přestěhovat se do bezpečnější oblasti, žalobce odpověděl, že v Afghánistánu jsou relativně bezpečnější oblasti, ale to si obyčejný člověk nemůže z finančních důvodů dovolit se tam přestěhovat, navíc ani tak není jistota, že je člověk v bezpečí. Na Českou republiku nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Všichni jeho známí a širší rodina se přemístili do relativně bezpečnějších míst v rámci Afghánistánu, pokud na to finančně měli, nebo opustili Afghánistán úplně. Případné vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jeho osoby bude mít nepředstavitelný dopad do jeho rodinného a soukromého života, neboť v Afghánistánu vše prodal, vyjma asi 40 Euro a 20 USD nemá finance a v Německu žije jeho rodina.
9. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2018, Ev. č. „X“, k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Afghánistánu možné.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vyhodnocení existence vážné újmy.
16. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 9. 2018. Z uvedené listiny vyplynulo, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl žít spolu se svojí manželkou a dvěma dětmi, přičemž zde měl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Měl obavy o svůj život v případě návratu do země původu, a to z důvodu probíhající války v zemi jeho původu a obav z osob z řad Talibánců, kterým odmítl provdat jednu ze svých dcer a které mu již zabili jednoho ze synů. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. V závazném stanovisku bylo výslovně uvedeno, že vycestování žalobce zpět do Afghánistánu je možné. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole německou hlídkou žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v schengenském prostoru, a proto byl německou hlídkou zajištěn, přičemž se před německou policií pokusil o útěk. Na základě readmisní dohody byl žalobce předán českým správním orgánům a byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s ním sepsán protokol o podání vysvětlení, kde svůj útěk odůvodnil pokyny řidiče/převaděče. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila, že nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť v protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice nikoho nezná, nemá na jejím území žádný majetek ani jiné ekonomické vazby. K České republice jej rovněž neváží žádné společenské a kulturní vazby. V Afghánistánu jeho známí a členové širší rodiny se přemístili do relativně bezpečnějších míst v rámci Afghánistánu, pokud na to finančně měli, přičemž žalobce zde prodal veškerý svůj majetek v souvislosti se svým úmyslem odejít za svojí manželkou a jejich dcerami do Německa a získané finance již použil na platby na svoji nelegální cestu vyjma malé hotovosti ve výši asi 40 Euro a 20 USD, v důsledku čehož na zpáteční cestu do Afghánistánu nemá dostatek finančních prostředků. Žalovaná dovodila, že jeho snahou je pobývat na území Schengenského prostoru, neboť, jak žalobce uvedl, jeho cílem je Německo, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu a žít se svojí rodinou. Žalobce vyjádřil úmysl, neopustit území Schengenského prostoru, zároveň na území České republiky nemá nikoho, u něž by si mohl zajistit ubytování nebo kdo by za něho mohl složit finanční záruku, a na zajištění ubytování a složení finanční záruky z vlastních prostředků nemá dostatek financí. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření, jak soud rozvede ještě níže.

17. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
18. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
19. V předmětné věci žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce sice uvedl, že v zemi původu se cítil ohrožen na životě ze strany osob z řad Talibánců, kteří mu již zabily jednoho ze synů a zároveň přes jeho nesouhlas požadovaly, aby byla jedna z jeho dcer provdána s Talibáncem, nicméně žalobcovo tvrzení o útěku ze země původu z důvodu obavy o život významnou měrou relativizuje skutečnost, že samotný žalobce připustil, že jeho známí a členové širší rodiny, pokud jim to finanční situace dovoľovala, se již přemístili do relativně bezpečnějších míst v rámci Afghánistánu. Sám žalobce rovněž připustil možnost vnitřního přesídlení v rámci Afghánistánu a také připustil, že před svým odchodem ze země původu disponoval s 10 000 USD, které ovšem nevyužil k financování vnitřního přesídlení své rodiny v rámci země původu a namísto toho je využil na nelegální cestu do Evropy na platby převaděčům. Žalobcovo tvrzení o útěku ze země původu z důvodu obavy o život taktéž relativizuje významnou měrou skutečnost, že žalobce dosud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nikdy nevyužil požádat o mezinárodní ochranu nejen v České republice poté, co byl předán z Německa, nýbrž ani v Německu, ačkoliv to byl cíl jeho cesty a prokazatelně zde byl a byl v kontaktu s německými orgány, a především pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že o mezinárodní ochranu žalobce nepožádal ani v první bezpečné zemi, kam přicestoval, a namísto toho si vybíral stát (v daném případě Německo), kde chce požádat o mezinárodní ochranu, a to z hlediska nejvýhodnějších ekonomických podmínek pro migranty, což Německo bezesporu je ve srovnání s jinými státy jižní a střední Evropy.

20. Žalovaná se překážce vycestování žalobce z možných azylových důvodů přitom věnovala zevrubně, zohledňujíc individuální skutkové poměry panující v případě žalobce, a to na str. 5 až 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud argumentaci žalobce o tom, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, bez dalšího nepřijal, neboť nelze přehlédnout rozpor mezi skutečnostmi tvrzenými a uváděnými žalobcem do protokolů před správními orgány. Žalobce totiž sice tvrdil, že v Německu by o azyl požádal, avšak při zadržení německými orgány, tak neučinil, ač tak učinit nepochybně mohl. Žalobce přitom uváděl, že cílovou zemí pro něj je Německo, kde chtěl žít lepší život se svojí rodinou. Navíc nelze přehlédnout, že sám žalobce připustil, že jeho známí a členové širší rodiny, se již přemístili do relativně bezpečnějších míst v rámci Afghánistánu (Kábul, Herát či Mazar-e-Šarif), a proto žalovaná nepochybila, pokud i ve vztahu k osobě žalobce dovodila totéž – čili možnost vnitřního přesídlení do bezpečných oblastí, která jsou stabilně pod kontrolou centrální vlády), neboť žalobce disponoval nemalou finanční hotovostí (10 000 USD). Žalovaná postupovala legitimně, pokud tvrzení žalobce o ohrožení jeho osoby válkou popř. ze strany osob z řad Talibánu v zemi jeho původu nevyhodnotila za možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince, a to s ohledem na zprávy, které si žalovaná vyžádala ohledně bezpečnostní a politické situace panující v Afghánistánu a které jsou specifikovány na str. 5 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobcův poukazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, či ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012-68 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), jsou tak nepříhodné.
21. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že žalovaná učinila nepodložené a nedostatečné úvahy o možnosti vnitřního přesídlení žalobce v zemi jeho původu z hlediska individuální situace žalobce, tak k tomu soud konstatuje, že žalovaná se těmito skutečnostmi zabývala v dostatečném rozsahu to vše v reflexi vyjádření samotného žalobce, které učinil do protokolu dne 15. 9. 2018, jak již soud rozvedl shora.
22. S ohledem na právě uvedené má soud za to, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabývala v dostatečné míře a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, legitimně dospěla k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění v případě žalobce, a tedy že správní vyhoštění je reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť dosavadními doklady již pozbyly platnosti a žalobce jimi nedisponuje. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaná se zabývala situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud se se závěry žalované o neexistenci objektivní skutečnosti, která by bránila realizaci správního vyhoštění žalobce do země jeho původu, ztotožnil.

23. Soud dále konstatuje, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, jeho cílem je i přes jeho zadržení českými policejními orgány nadále se dostat do Německa, při zadržení německými orgány se pokusil o útěk, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění.
24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
25. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
26. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 78 A 25/2018-21. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 12 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti vůči usnesení] a z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. února 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)